

THEMACOMMISSIE DEKOLONISERING 25 FEBRUARI 2021: TUSSENKOMST STEPHANIE D'HOSE

Collega's

Het felle debat maakt het nogmaals duidelijk: dit is een bijzonder gelaagd verhaal. Een verhaal dat aan verschillende kanten veel emoties oproept.

Maar het is vooral een verhaal van ons allen.

Aan de geschiedenis kunnen we niks meer veranderen.

Maar de toekomst, die kunnen we wel nog schrijven, die hebben we in de hand. En daarbij moeten we vooral leren uit de geschiedenis.

We hebben niet de luxe om te vertrekken van een blanco blad.

We kunnen het verleden niet herschrijven.

We kunnen het verleden niet negeren, integendeel, we moeten het verleden zonder schuldgevoel of waardeoordeel onder ogen durven zien.

En als we dat met zijn allen doen, complexloos en zonder oogkleppen, dan ben ik er rotsvast van overtuigd dat we eigenlijk in onze standpunten niet zo ver van elkaar staan.

Collega's, we hebben het hier vanavond voor de eerste keer over een intussen bijna berucht rapport gehad. Zelfs tot in het Vlaams parlement werden al vragen gesteld aan de minister van cultuur.

Nog voor we hier het debat hadden gevoerd. Op sociale media en in de kranten werden er al gevolgen getrokken nog vooraleer het college er nog maar op had gereageerd. Ik moet zeggen, ik heb zelden een document gezien waarover zoveel misverstanden de wereld zijn ingestuurd.

Eindelijk kunnen we het vanavond dus eens over de feiten hebben. En de feiten zijn het volgende: Enerzijds heb je een rapport van een werkgroep met aanbevelingen. De ene al verregaander dan de ander, ik denk dat mijn collega Christophe dat al heeft duidelijk gemaakt.

Anderzijds heb je het antwoord van het college op dat rapport. De zaken die we zullen realiseren. Ik wil in naam van onze fractie een aantal zaken belichten uit dit antwoord.

Vooreerst wil ik stilstaan bij ons korps. Onze flikken.

Worden er door ons politiekorps fouten gemaakt? Wordt er soms gehandeld op basis van een inschatting die nadien niet correct bleek te zijn. Uiteraard! Onze politiemensen zijn ook *mensen*. Tijdens interventies of crisissituaties op het terrein moeten vaak heel snel beslissingen worden genomen. Dan laat men al eens een steek vallen, en we moeten zoeken naar manieren om dat te voorkomen. Maar voor ons is het minstens even duidelijk: onze politiemensen betichten van structurele etnische profilering of zonder feitelijke basis spreken over structureel racisme binnen ons korps, dat is zonder meer een brug te ver. Het doet afbreuk aan het harde werk dat onze politiemensen dagelijks verrichten en dergelijke gratuite beweringen veroordeelt onze fractie sterk.

Zeker omdat de stad en de politie zeer zwaar inzetten op antidiscriminatie en antiracisme, onder meer door de implementatie van gerichte acties uit het Actieplan daaromtrent.

Collega's, ook onze ambtenaren van de dienst burgerzaken zullen geschrokken zijn. Ook zij worden, zonder dit te staven, beticht van een structureel racisme en onmenselijk handelen. Dit zijn ernstige misdrijven en wij onderschrijven ook hier vol overtuiging het antwoord van het college. Dit is eenvoudigweg onjuist. Want er is een klantgerichte dienstverlening voor iedereen, er zijn sociale tolken, er worden infobrochures voorzien in verschillende talen.

Ik wil daarnaast nog even stilstaan bij een aantal punten inzake Cultuur. Dat zal u niet verbazen.

Ik wil het hier nog eens klaar en duidelijk zeggen: Er zal geen enkel boek gecensureerd worden uit de bibliotheek.

Boekverbrandingen herinneren ons aan donkere tijden die intussen gelukkig 80 jaar achter ons liggen. Wel zullen we de oefening maken om de collectie eventueel aan te vullen met werken die bijvoorbeeld het koloniaal verleden en de impact ervan op onze samenleving van vandaag trachten te duiden. Er zal ook duiding komen bij sommige werken. In de eerste plaats gaat het dan om het situeren in de tijd, om het meegeven van een context. Dit moet leiden tot gedachtewisselingen, het opdoen van kennis en past perfect binnen een bewaarbeleid: het levert veel meer op om werken te bewaren met duiding dan ze te verwijderen of, erger nog, passages te schrappen omwille van een mening.

In onze musea wordt er ingezet op de migratiegeschiedenis én er wordt reeds werk gemaakt van een meer diverse gidsenploeg. Wat we niet gaan doen is de identiteit van onze musea volledig veranderen.

Ik ben er rotsvast van overtuigd dat we het als overheid, als stad, als verkozenen, aan onszelf maar vooral aan de Gentenaars verplicht zijn om met de gevoeligheden, signalen, angsten en problemen van elke inwoner aan de slag te gaan.

Elke Gentenaar moet zich thuis voelen in onze stad.

Elke Gentenaar moet veilig zijn in onze stad.

Alle Gentenaars samen maken onze stad tot wat ze is. Een fantastische plek om te wonen, te werken, uit te gaan, cultuur te beleven en zichzelf te zijn.

Maar het is ook een plek waar onaanvaardbare problemen als discriminatie en racisme nog steeds bestaan. En dat is waar het vanavond om gaat. Waar het om moet gaan. Om Gentenaars die minder kansen krijgen op de arbeidsmarkt of gediscrimineerd worden omwille van hun afkomst.

Laat ons alsjeblief geen tijd verliezen om aan een soort historisch onderzoek te gaan doen waarbij we feiten en gebeurtenissen trachten te (her)interpreteren en de hedendaagse realiteit aan het verleden wordt afgetoetst. Eén, daar zijn universiteiten beter voor geschikt en twee, dat is de rol niet van de politiek in het algemeen en deze gemeenteraad in het bijzonder.

Laten we dus vooral naar de toekomst kijken en een beleid voeren met een essentiële klemtoon: ja, er is zoiets als racisme en discriminatie. Niet diepgeworteld, niet structureel. Maar het is er. Dat een persoon anders behandeld wordt omwille van haar of zijn huidskleur, geloof of afkomst is schandelijk.

En aan diegenen die roepen dat integratie een plicht is om écht deel te kunnen uitmaken van de samenleving. Dat is zo. Maar het is daarbij ook onze plicht om discriminatie te bannen uit die samenleving. Rechten en plichten, weet u wel.

Ik zou dan ook een oproep willen doen om met elkaar te praten. Vanuit een gedeelde toekomstvisie en zonder de andere in een hokje te willen plaatsen. En vooral, met zijn allen kunnen we werken aan de uitwassen die er zijn. Met het koloniaal verleden van ons land in het achterhoofd maar zonder het mee te dragen als een loodzware last op onze schouders. Dit is geen verhaal van tegenstellingen maar een taak waar we met zijn allen voor staan en verantwoordelijkheid in dragen. Ik zie dit rapport als een cri de coeur, een werk van een lange adem.

We staan aan de start van een noodzakelijk traject. Een traject dat onze stad nog beter zal maken. Dit zal tijd en inspanning vergen. Van ons allemaal. Ik zou dan ook willen afsluiten met een eigen aanbeveling aan iedere betrokkene in dit debat: *“If you want to go fast, go alone. If you want to go far, go together.”*